

Lee Child

Să nu greșești

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

UNU

Aflaseră despre el în iulie și fuseseră înnebuniți de furie toată luna august. Încercaseră să-l ucidă în septembrie. Mult prea devreme însă. Nu erau pregătiți. Încercarea fusese un eșec. Ar fi putut fi un dezastru, dar, de fapt, ceea ce se întâmplase fusese un miracol. *Pentru că nimeni nu observase.*

Folosiseră metoda lor obișnuită ca să treacă de pază și se plasaseră la treizeci de metri de locul în care vorbea. Utilizaseră un amortizor și rataseră doar cu doi centimetri. Probabil că glonțul îi trecuse la mică distanță pe deasupra capului. Poate chiar *prin păr*, pentru că el ridicase imediat mâna să și-l așeze, ca și cum ar fi fost deranjat de o adiere de vânt. Revăzuseră imaginile de nenumărate ori după aceea, la televizor. Ridicase mâna și își aranjase părul. Nimic altceva. După care își continuase discursul, fără să-și dea seama de nimic, deoarece, prin definiție, un glonț tras dintr-o armă cu amortizor este prea rapid ca să fie văzut și prea silențios ca să fie auzit. Așa că glonțul zburase mai departe. Fără să-l nimerească pe niciunul dintre cei care stăteau în spatele lui. Fără să atingă niciun obstacol, fără să lovească nicio clădire. Zburase mai

departe, în linie dreaptă, până când își consumase energia și fusese doborât de gravitație, undeva, în depărtare, unde nu era nimic altceva decât iarbă. Niciun răspuns. Nicio reacție. *Nimeni nu observase.* Ca și cum acel glont n-ar fi fost tras niciodată. Și nici nu au mai tras altul. Erau prea șocați.

Deci, un eșec, dar și un miracol. Și o lecție. Își petrecuseră luna octombrie comportându-se ca niște adevărați profesioniști, luând-o de la capăt, calmându-se, gândind, învățând, pregătindu-se pentru a doua tentativă. Avea să fie mai bună, plănuită cu grijă și executată corect, bazată pe tehnică și finețe și susținută de o frică teribilă. O tentativă onorabilă. O tentativă *creativă*. Și, mai ales, o tentativă care n-avea să mai fie o ratare.

Apoi a venit noiembrie și regulile s-au schimbat total.

Ceașca lui Reacher era goală, dar caldă încă. O ridică de pe farfurioară și o înclină, privind cum zațul de pe fundul ei se scurgea spre el, lent și maroniu, ca mărul dintr-un râu.

— Când trebuie executată operațiunea? întrebă el.

— Cât mai curând posibil, răspuse ea.

Reacher aprobă dând din cap. Se strecură afară din separeu și se ridică.

— Te sun peste zece zile, spuse.

— Ca să-mi comunici decizia?

El clătină din cap.

— Ca să-ți spun cum a mers.

— *Voi ști* cum a mers.

— OK. Atunci, ca să-ți spun unde să-mi trimiți banii.

Femeia închise ochii și zâmbi. El îi aruncă o privire.

— Credeai c-o să refuz?

Ea deschise ochii.

— Credeam c-o să fii ceva mai greu de convins.

Reacher ridică din umeri.

— Așa cum ți-a spus și Joe, îmi plac la nebunie provocările. De obicei, Joe avea dreptate în chestii de genul acesta. Avea dreptate în legătură cu multe chestii.

— Atunci, nu știu ce-aș mai putea să spun. Poate doar să-ți mulțumesc.

Reacher nu răspuse. Vru să plece, dar ea se ridică în picioare, chiar lângă el, și îl opri. Urmă o pauză stânjenitoare. Rămaseră câteva clipe față în față, ținuți pe loc de masa dintre ei. Femeia îi întinse mâna și el i-o strânse. Ea i-o reținu o fracțiune de secundă prea mult, apoi se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Avea buzele moi. Atingerea lor îl arse ca o mică descărcare electrică.

— O strângere de mână nu este suficientă, spuse ea. Ai acceptat să o faci pentru noi.

Se opri, apoi adăugă:

— Și n-a lipsit mult să-mi fii cumnat.

Reacher nu spuse nimic. Se mulțumi să încline capul, apoi plecă de la masă și aruncă o ultimă privire în spate. Urcă scările și ieși în stradă. Parfumul femeii stăruia încă pe mâna lui. O luă spre cabaret și le lăsă prietenilor săi un bilețel, în cabină. Apoi porni spre autostradă, având în față zece zile întregi în care să-și dea seama cum ar putea să ucidă persoana aflată pe locul al patrulea în clasamentul celor mai bine protejați oameni de pe planetă.

Totul începuse cu opt ore înainte, astfel: șefa de echipă M.E. Froelich venise la muncă în acea dimineață de luni — la treisprezece zile după alegeri, cu o oră

înaintea celei de-a doua ședințe strategice, la șapte zile după ce fusese folosit prima dată cuvântul *asasinat* — și luă decizia finală. Porni în căutarea superiorului ei direct și îl găsi în secretariatul din fața biroului său, evident cu intenția de a discuta cu altcineva și evident grăbit. Avea un dosar sub braț, și pe față o expresie clară care spunea: *Nu te apropia!* Dar ea inspiră adânc și îi dădu de înțeles că trebuia să discute cu el chiar în clipa aceea. Și, bineînțeles, neoficial, în particular. Așa că bărbatul se opri o clipă, după care se întoarse brusc și intră înapoi în biroul lui. O lăasă să intre după el și închise ușa, destul de încet ca să dea o senzație ușor confidențială acelei discuții neprogramate, dar și cu destulă fermitate ca ea să înțeleagă clar că era iritat de faptul că îi întrerupsese programul. Era un simplu clinchet al ivărilor ușii, dar și un mesaj inconfundabil, stabilit clar în limbajul ierarhiilor de peste tot: *Ar fi bine să nu mă faci să-mi pierd timpul cu chestia asta.*

Bărbatul era un veteran cu douăzeci și cinci de ani de muncă la activ, aflat în perioada de dinaintea pensionării, la cincizeci și ceva de ani, ultimul ecou al vremurilor vechi. Era încă înalt, încă destul de suplu și athletic, dar alba rapid și se înmuia în locurile nepotrivite. Numele său era Stuyvesant. Ca numele ultimului guvernator din New Amsterdam, explica atunci când era întrebat cum se scria numele lui. Apoi, adaptându-se la lumea modernă, spunea: la fel ca țigările. Purta zilnic costume Brooks Brothers, fără excepție, dar era considerat capabil de flexibilitate în ceea ce privește tactica. Iar cel mai bun lucru era faptul că nu dăduse niciodată greș. Niciodată, deși lucra în domeniu de mult timp și avusese parte de doza lui de situații dificile. Însă nu înregistrase eșecuri

și nu avusese nici ghinioane. În consecință, în calculul nemilos al organizațiilor de pretutindeni, era considerat omul cel mai potrivit pentru care să lucrezi.

— Pari cam agitată, zise el.

— Chiar sunt, puțin, replică Froelich.

Biroul lui era mic și liniștit, cu mobilă puțină și foarte curat. Pereții erau vopsiți într-un alb strălucitor și luminați cu halogen. Exista și o fereastră, cu draperii albe verticale, pe jumătate închise, ascunzând vremea întunecată de afară.

— De ce ești agitată? întrebă el.

— Am nevoie de permisiunea dumneavoastră.

— Pentru ce?

— Pentru ceva ce vreau să încerc, zise ea.

Era cu douăzeci de ani mai tânără decât Stuyvesant, având fix treizeci și cinci de ani. Era destul de înaltă, dar nu excesiv. Poate cu maximum cinci centimetri mai înaltă decât media americanelor din generația ei, dar inteligența, energia și vitalitatea pe care le radia eliminau cuvântul „medie“ din caracterizare. Avea o siluetă zveltă, dar în același timp musculoasă, cu o strălucire a pielii și a ochilor care o făcea să pară athletică. Părul tuns scurt era blond și cam nepieptănat. Lăsa impresia că se îmbrăcase pe fugă, după un duș rapid imediat ce câștigase o medalie de aur la Olimpiadă, unde jucase un rol crucial într-un sport de echipă. Ca și cum nu ar fi fost mare lucru, ca și cum ar fi vrut să iasă de pe stadion înainte ca reporterii de televiziune să termine cu colegii ei de echipă și să ajungă la ea. Părea o persoană foarte competentă, dar și foarte modestă.

— La ce fel de ceva te referi? întrebă Stuyvesant, răsu-cindu-se și punând dosarul pe birou.

Acesta era mare, cu un blat dintr-un material compozit. Mobila din jur era modernă, sofisticată, curățată și lustruită obsesiv, ca un obiect de artă. Era renumit pentru faptul că-și ținea biroul complet gol. Un obicei care crea impresia de eficiență extremă.

— Vreau s-o facă cineva din afară, zise Froelich.

Stuyvesant plasă dosarul exact pe colțul biroului și își trecu degetele pe muchia lungă a acestuia, apoi pe cea de lângă ea, ca și cum ar fi verificat dacă unghiul era perfect.

— Crezi că e o idee bună? Întrebă el.

Froelich nu spuse nimic.

— Presupun că te-ai gândit la cineva? Întrebă el.

— Am un candidat excelent.

— Cine?

Froelich clătină din cap.

— N-ar trebui să cunoașteți amănunte, spuse ea. E mai bine așa.

— Individul a fost recomandat?

— Poate că e o femeie.

Stuyvesant dădu aprobator din cap. *Lumea modernă.*

— *Persoana* la care te-ai gândit are recomandări?

— Da, de la o sursă excelentă.

— Din interior?

— Da, a confirmat din nou Froelich.

— Atunci, am redus deja cercul „suspecților“.

— Nu, în prezent sursa nu mai este din interior.

Stuyvesant se întoarse din nou și mută dosarul paralel cu latura lungă a biroului, apoi din nou paralel cu latura îngustă.

— Dă-mi voie s-o fac pe avocatul diavolului, spuse el. Te-am promovat în urmă cu patru luni. Patru luni înseamnă o perioadă lungă. Faptul că acum ai ales să aduci

pe cineva din exterior poate părea semnul unei anumite lipse de încredere în tine, nu? Ești de acord?

— Nu-mi pot permite să-mi fac griji pentru asta.

— Poate că ar trebui, zise Stuyvesant. Nu are cu ce să-ți strice. Șase inși râvneau postul tău. Așa că, dacă faci chestia asta și răsuflă ceva, o să ai probleme mari. Șase vulturi îți vor murmura tot restul carierei tale: *ți-am spus eu*. Pentru că ai început să-ți pui la îndoială propriile capacități.

— Dacă punem așa problema, chiar *trebuie* să mă îndoiesc de propriile capacități. Așa cred.

— Crezi?

— Nu. Știu sigur. Nu văd alternativa.

Stuyvesant nu spuse nimic.

— Nici mie nu-mi face plăcere, continuă Froelich. Credeți-mă. Dar mă gândesc că treaba asta trebuie făcută. Și că este responsabilitatea mea să iau această decizie.

În birou se lăsă tăcerea. Stuyvesant nu zicea nimic.

— Atunci, îmi aprobați operațiunea? Întrebă Froelich.

Stuyvesant ridică din umeri.

— Nici n-ar fi trebuit să-mi ceri voie. Ar fi trebuit să-i dai drumul și s-o faci.

— Nu e stilul meu, zise Froelich.

— Atunci, nu mai discuta cu nimeni. Și nu pune nimic pe hârtie.

— Nici n-aveam de gând. Asta ar compromite eficiența.

Stuyvesant aprobă vag, dând din cap. Apoi, ca un adevărat birocrat, trecu la cea mai importantă întrebare dintre toate.

— Cât ne va costa această persoană?

— Nu prea mult, zise Froelich. Poate chiar nimic. Poate doar cheltuielile. Avem un oarecare istoric comun. Teoretic. De un anumit gen.

— Asta poate să-ți blocheze cariera. Nu vei mai fi promovată.

— Alternativa *ar pune capăt* carierei mele.

— Tu ai fost alegerea mea, zise Stuyvesant. Eu te-am sprijinit. Prin urmare, orice te afectează pe tine mă afectează și pe mine.

— Înțeleg asta, domnule.

— Atunci, inspiră adânc și numără până la zece. Apoi, spune-mi că este cu adevărat necesar.

Froelich aprobă dând din cap, inspiră adânc și rămase tăcută zece sau unsprezece secunde.

— Este cu adevărat necesar.

Stuyvesant ridică dosarul.

— OK, fă-o! zise el.

Froelich se apucă de treabă imediat după ședința strategică, devenind brusc conștientă că, de fapt, *execuția* era partea cea mai grea. Cererea permisiunii păruse la început un fel de obstacol pe care-l catalogase în gând drept partea cea mai dificilă a întregului proiect. Dar acum i se părea că fusese o nimica toată, în comparație cu atingerea efectivă a țintei sale. Nu avea decât un nume de familie și o biografie sumară, care putea să fie sau nu exactă, și actualizată cu opt ani în urmă. Asta dacă își amintea corect detaliile care îi fuseseră menționate întâmplător, în glumă, în toiul nopții, de iubitul ei, într-o discuție târzie, înainte să adoarmă. Nici măcar nu era sigură că fusese foarte atentă. Așa că hotărî să nu se bazeze pe acele detalii, ci doar pe nume.

Îl scrisese cu litere mari pe o coală de hârtie galbenă. Asta îi aduse în minte o mulțime de amintiri. Unele rele, majoritatea bune. Se uită lung la el, apoi îl tăie

cu o linie și în locul lui scrisese *SUBNEC*. Asta avea să o ajute să se concentreze, pentru că făcea ca totul să pară impersonal. O făcea să revină la rutină, la instruirea de bază. Un *subiect necunoscut* era o persoană care trebuia identificată și localizată. Asta era tot, nimic în plus, nimic în minus.

Principalul ei avantaj operațional era computerul. Avea acces la mai multe baze de date decât un cetățean obișnuit. *SUBNEC* era militar, era sigură de asta, așa că începu cu baza de date a Centrului Național al Dosarelor Personalului Militar. Era compilat în St. Louis, Missouri, și conținea practic toate persoanele, bărbați și femei, care serviseră în uniforma militară americană, indiferent de loc și de timp. Tastă numele de familie și așteptă, iar software-ul de căutare răspunde cu numai trei nume. Pe unul îl elimină imediat, din cauza prenumelui. *Știu sigur că nu poate fi el, nu-i așa?* Pe un altul îl elimină din cauza datei de naștere. *E cu o generație mai în vârstă. Așa că SUBNEC trebuia să fie al treilea.* Nu exista altă posibilitate. Privi fix numele întreg timp de o secundă, după care copie data nașterii și numărul asigurării sociale pe coala ei galbenă. Apoi, atinse tasta pentru detalii și introduse parola. Imaginea de pe ecran dispăru, fiind înlocuită de o prezentare succintă a carierei.

Vești proaste. *SUBNEC* nu mai era militar. Prezentarea succintă a carierei lui se termina brusc cu cinci ani în urmă, cu o lăsare la vatră onorabilă, după treisprezece ani de serviciu militar. Gradul final era de maior. Erau listate trei medalii, printre care Silver Star și Purple Heart. Citi cuvintele elogioase și își notă detaliile, după care trase o linie pe foaia galbenă, ca să marcheze sfârșitul unei ere și începutul alteia. Apoi continuă.